

His Bobness til Danmark – måske for sidste gang?

81 årige Bob Dylan er koncertaktuel i Danmark, hvor han den 30. september spiller i Royal Arena i København. Derfor denne lille krusning henover en forrygende karriere.

Robert Allen Zimmermann, som er Dylans borgerlige navn, og hans karriere, er historien om den unge outsider, der forlod den søvnige provins i Duluth, Minnesota og satte kursen mod det New York der allerede havde appelleret til ham i årevis, da han rejste af sted i 1961. Dylan har selv udtalt, at han faktisk blot følte at han var på vej hjem da han pakkede kufferten - uden at se sig tilbage.

I 1962 pladedebuterede han som folksinger med et eponymt album, der indeholdt en række sange hvoraf kun en enkelt var selvskrevet; en hyldest til det store forbillede Woody Guthrie, der sammen med Dave Van Ronk og andre var store inspirationskilder i den tidlige Dylans sangskrivning og livsverden, der havde sit udgangspunkt i Greenwich Village. Her hang han ud på lokale klubber og spillesteder med navne som føromtalte Dave Van Ronk, den politisk bevidste sanger Phil Ochs og kæresten Suze Rotolo, der også prydede forsiden, gående med solisten arm i arm, på hans næste album, det ikoniske *"The Freewheelin' Bob Dylan"* fra 1963. Denne indeholdt klassiske hits som *"Blowin' In The Wind"*, *"Dont Think Twice, It's All Right"* samt mere politiske sange om krig og fred.

Efterfølgende gik det slag i slag gennem 1960'erne, hvor Dylan udsendte det ene mesterværk efter det andet, herunder hovedværkerne *"Highway 61 Revisited"* (1965) og *"Blonde On Blonde"* (1966) og fejrede store triumfer på koncertfronten med kolleger som f.eks. Joan Baez, blev elektrisk (til stor fortvivlelse og ambivalente reaktioner) og skrev i årene 1965-1966 på en bog, der udkom i 1970; den noget eksperimenterende *"Tarantula"*.

1970'erne bød på succeser på pladefronten, men også på filmfronten, hvor Dylan havde en birolle i Sam Peckinpahs film *"Pat Garrett & Billy The Kid"* (1973) som figuren Alias. Han lavede ligeledes musikken til filmen, hvilket dokumenteredes på albummet af samme navn, der blandt andet indeholdt det klassiske Dylan-hit *"Knockin' on Heaven's Door"*.

1975-1976 samlede han en del af de gamle venner fra tresserne til turnéen *"Rolling Thunder Revue"*, herunder Joan Baez og Roger McGuinn fra The Byrds. Denne turné blev dokumenteret med filmen *"Renaldo and Clara"*, der fik premiere i 1978, og mange år senere på livealbum, udsendt som dobbelt cd i 2002 med titlen *"Live 1975"*. I 2019 have Martin Scorsese premiere på filmen *"Rolling Thunder Revue: A Bob Dylan Story"*, der omhandlede netop denne turné og begivenhederne bag kulisserne.

1970'erne bød ellers også på succesrige albums, blandt andet *"Planet Waves"* (1974), skilsmissealbummet *"Blood On The Tracks"* (1975) samt albummet *"Desire"* (1976), hvor

Dylan igen blev en smule politisk i hyldestsangene *"Hurricane"*, skrevet til den uretfærdigt morddømte sorte bokser Ruben 'Hurricane' Carter, som Dylan havde besøgt i fængslet.

Fra slutningen af 1970'erne og et stykke ind i 1980'erne kom den kristne periode, hvor Dylan udsendte albums som *"Slow Train Coming"* (i samarbejde med Mark Knopfler, 1979), *"Saved"* (1980) og *"Shot of Love"* (1981), der afspejlede den genfødte kristne Dylan på et noget varierende niveau.

Generelt var 1980'erne ikke rigtig Dylans årti, og med få undtagelser, herunder *"Infidels"* (1983) og det mesterlige Daniel Lanois producerede album *"Oh Mercy"* fra 1989, var tiden ikke rigtig med eller til Dylan, hvilket var et mønster der fortsatte et stykke ind i 1990'erne. Paradoksalt nok var det i firserne, i 1988, at han startede sin *"Never Ending Tour"*, der i skrivende stund stadig kører og altså nu bringer ham tilbage til Danmark, hvor han spillede første gang den 1. maj 1966 i K. B. Hallen.

Vendepunktet kom i 1997 hvor Dylan udsendte albummet *"Time Out Of Mind"*, der af pressen unison blev udråbt til et mesterværk på højde med det bedste fra velmagtsdagene i 1960'erne.

Tendensen fortsatte ind i det nye årtusinde, hvor han i år 2001 blev tildelt en Oscar for sangen *"Things Have Changed"*, temasangen til Curtis Hansons film *"Wonder Boys"* (2000) med Michael Douglas i hovedrollen. Samme år vandt han igen publikum og kritikernes gunst med albummet *"Love and Theft"*, der strøg direkte ind på 1. pladsen på den danske albumhitliste. I 2004 udsendte han desuden første bind af sine erindringer *"Chronicles"* (da: *"Krøniker"*, 2004).

Siden er der kommet flere glimrende plader fra Dylan, herunder sågar en juleplade i 2009. I 2020 udkom det seneste album *"Rough And Rowdy Ways"*, igen til glimrende anmeldelser.

Når han, som 81 årig, den 30. september går på scenen i Royal Arena - for muligvis at give sin sidste danske koncert? - kan både han og vi se tilbage på en bemærkelsesværdig karriere med ganske mange lyspunkter og et tekstunivers der flere gange har været oppe og vende som emne til Nobelprisen, og endelig i 2016 blev hædret med netop denne pris, for nogle udødelige tekster og sange, som vi alle sammen bærer med os, selvom mange måske ikke engang ved hvem der har skrevet dem.